

כניסת השבת 19:19

צאת השבת 20:18

הנה עקב תשמעון

זוג חרדי צעיר מירושלים, הבעל אברך בכולל, האשה היא המפרנסת הראשית וב"ה מצאה עבודה טובה ושכר שמאפשר להם לחיות בכבוד. כעבור זמן מה, התברר שהאשה בהריון, המעסיקים לא אהבו את זה בלשון המעטה, והחליטו לפטר אותה, למרות שהיו מרוצים ממנה מאד מאד! הם גם בדקו היטב את החוק ופיטרו אותה יומיים לפני התאריך, שאחרי אסור לפטר אשה בהריון!

האברך ואשתו היו בצער ובדאגה, בנוסף הוברר להם שעל פי החוק, היא לא זכאית למענק לידה, כי עבדה שם ארבעה חודשים וחצי. ועתה גם הסיכוי למצוא עבודה קלוש.

האינסטיקט הראשוני, היה ללכת לבוס לרתוח עליו מזעם, לתת לו 'מנה' כזו, על שהיה חסר לב אליה, אבל בני תורה לא מתנהגים ככה! בני תורה יודעים שהכל זה מהלכים של השם, ואם אתה זועם על הבוס או על הזולת, אתה בעצם כועס על השם!!! אז מה עושים כשנפגעים ממישהו? מקבלים הכל באהבה, כי ככה השם רצה שיקרה!

בזמן ההריון, מחודש לחודש, התקשו לשלם חשבונות מים חשמל וכו' וכשנולדה ב"ה התינוקת, לקחו הלוואה כדי להסתדר בינתיים, עד אשר יקבלו משהו מהביטוח הלאומי.

כשניגשו לביטוח לאומי, כדי לברר אם מגיע להם משהו? הודיעה הפקידה בקול רם ובגסות שלא מגיע לה כלום! וזה היה עוד סוג של ביזיון, המכה בפטיש של הצרות והביזיונות שבאו לבקר... היא קמה מושפלת כדי ללכת לביתה, ותוך כדי שהיא קמה, אמרה הפקידה 'רגע, רגע, אני רואה כאן כשהיית נערה, קיבלת שלושה תלושי שכר חודשיים, אמנם זה רק 80 ₪ לחודש משכורת, אבל זה מספיק כדי להצטרף לתלושים, על מנת לקבל מענק'

הם שמחו מאד, כי זה מכסה את ההלוואה שלקחו, ובדרך הביתה שאל הבעל האברך את אשתו: 'מה זה 80 ₪ משכורת? מי מקבל 80 ₪ משכורת?' השיבה האשה: 'אמא שלי עבדה בניקיון משרדים, מידי חודש כשלא הרגיש טוב, אני החלפתי אותה, וכל זאת עשה השם, כשבעתיד אגיע לביטוח לאומי נשואה ולא יאשרו לנו מענק, מה שעשיתי בתור נערה, סגר לי את הפינה לקבלת מענק ישתבח שמו'

נתנו לכולם חוץ מליהודי, והגוי העשיר לא הבין איך הוא מפלה את היהודי בכל פעם, מתגרה בו, משפיל אותו, אבל את החיוך למחמה של אותו יהודי הוא לא מצליח למחוק, על אף ששילם סכום מטורף!

הרגיש כאמור הגוי הרגשה של הפסד במערכה מול אותו יהודי, הוא התכוון לצאת את המסעדה בבושת פנים ועם פחות מזומנים... לפני שיצא אמר בקול רם, כשהוא מפנה מבטו לעבר היהודי עם הכוס תה והעוגיה ואמר: 'פינקתי את כולם פה, חוץ ממך ואני לא מבין איך אתה עדיין מחייך?' קם אותו יהודי חרדי מכסאו והשיב בנועם לאותו גוי: 'תודה רבה לך על הנדיבות כלפי הלקוחות כאן, נעים מאד, שמי אברהם גולדמן ואני בעל המסעדה...'

עקב תשמעון רק תרויחו! כי אם היה בעל המסעדה רותח מזעם כשזילזלו בו וקראו לו יהודון והיה מנסה לזרוק את אותו גוי מהמסעדה ומתעמת איתו בצרחות, לעיני כל הסועדים, היה מפסיד מכל הכיוונים, אבל מידועינו, אברהם גולדמן, בלע, שתק, חייך והכי חשוב הרויח בענק! כי מי שהולך עם השם רק מרויח!

יהודי אחר באמריקה התחתן ואחרי החתונה גילה שאשתו חולת נפש. יום אחד התקשרה האשה למשרה ואמרה שבעלה מכה אותו. מיד הגיעו משטרה אצקו אותו ולקחו אותו למעצר. הוא עוד ניסה להסביר שהוא אדם נורמטיבי ושאשתו לוקה בנפשה, אבל זה לא עזר לו והוא הושם בתא עם עבריינים, פושעים, וכל מיני טיפוסים מפחידים ואלימים, הוא חשש לחייו, רעד מפחד וניסה לעכל את מה שחוותה. הוא חשב על זה שאומרים תמיד 'הכל לטובה' ולא הבין איך להיות פה עם טיפוסים מוזרים, כשסכנת חיים מרחפת, זה לטובה? אבל בתוך תוכו, באמונתו, ידע שהשם לא עושה רע לאדם, זה ניחם אותו קמעא, למרות שהיה קשה לו להבין איך לשבת במעצר זה לטובה?

אחרי כמה ימים של בירור משטרה, הבינו שאשתו 'לא מאה' כמו שאומרים והחליטו לשחרר אותו. הוא כבר תיכנן את גירושו, חלוקת שווי הבית חצי חצי והמשך בחיים חדשים.

המשך מעבר לדף

שהכל מהלכים של השם! כלומר אם פגעו בכך, זילזלו בכך, היתגרו בכך, עליך להבליג, גם אם באותו רגע זה נראה לך הכי גיוני להגיב, טבע אנשי, התורה אומרת להוריד את הראש, לבלוע צפרדעים, העיקר לא להיגרר למריבות וכעסים, כי תמיד מפסידים מזה. **גוי אחד עשיר** גאוותן, יהיר, לבוש בקפידה, נכנס למסעדה. המקום היה מלא מפה לפה. בפינה אחת ישב יהודי חרדי בחליפה פשוטה וטבל עוגיה בכוס תה.

הגוי התמלא עצבים, רק מלראות יהודי, הוא רצה להתגרות באותו חרדי ולפתע הבזיק במוחו רעיון, הוא קרא למלצר והכריז בקול רם 'אני מזמין ויסקי לכל סועד כאן, חוץ מהיהודון הזה שיושב בפינה' הוא דאג שכולם ישמעו אותו ובעיקר דאג שהיהודי החרדי ישמע אותו. המלצר הסביר שהויסקי כאן מיוחד ועולה מאה דולר לבקבוק. 'אין שום בעיה' אמר העשיר היהיר והוציא סכום כסף ונתן למלצר שהיה המום מהבקשה, ונתן לכל סועד בקבוק ויסקי מהודר חוץ מליהודי.

העשיר הגוי חיכה לראות את ההשפלה של היהודי, אבל גילה שהיהודי מחייך ושמח! וזה עיצבן אותו מאד מאד, והוא כדי למחוק את החיוך של אותו יהודי, קרא שוב למלצר ושוב הכריז 'אני מזמין לכל סועד כאן מנת בשר משובחת, חוץ מהיהודי הזה שיושב כאן' הוא כמובן דאג שכולם ישמעו ובמיוחד היהודי ששותה כוס תה... אבל המלצר הסביר שכל מנה כזו עולה 150 דולר! 'אין שום בעיה' אמר העשיר הוציא סכום כסף גדול ונתן למלצר. אך החיוך לא רק שלא מש מפניו של היהודי עם הכוס תה, הוא אף התרחב... והגוי העשיר רתח כמו הר געש וביקש שיגישו גם קינוחים לכל סועד, חוץ מהיהודי שיושב כאן בפינה. והמלצר הסביר שזה 35 דולר למנה, והעשיר לא התרגש ושילם על הקינוחים, כדי לנסות ולמחוק את החיוך מפניו של היהודי חרדי. יצאו המלצרים עם כל הקינוחים,

המענק הזה סגר להם את ההלוואה וגם נשאר להם מעט כסף ובעיקר אוויר לנשימה. כעבור זמן, ראתה האשה מודעה אודות מעולה עם תנאי שכר חלומיים, אבל רצו שם משהו עם ניסיון של כמה שנים, וזה היווה מכשול גדול עבורה, אבל בכל זאת ניגשה לראיון עבודה, איתה הגיעו עוד 14 נשים עם ניסיון של שנים, ההיגיון אמר לה, שהיא בעדיפות אחרונה, אבל השתדלות כדאי לעשות.

כבר באותו לילה קיבלה האשה טלפון, על הקו היתה המראינת 'התקבלת לעבודה, תגיעי בבקשה מחר בעשר בבוקר לחתום על החוזה' שמחה האשה מאד והגיעה למחרת וחתמה על החוזה. זו היתה משרה חלומית עם תנאים מעולים, משכורת גבוהה ושלל הטבות. סקרנית היתה האשה לדעת, איך יתכן, שדווקא היא חסרת ניסיון התקבלה לעבודה כזו, כשכל המתמודדות עם רזומה עשיר משלה? סקרנותה גברה, אז היא שאלה את המנהלת 'מדוע העדיפו אותה על פני האחרות?' השיבה לה המנהלת: 'מה את לא יודעת? הבוס הקודם שלך המליץ עלייך בחום, הוא הרעיף עלייך טונות של סופרלטיבים ושבחים, הוא אמר שאת מסורה, נאמנה, בעלת הספק אדיר, יעילה, וכל מעסיק היה רוצה אחת כזו אצלו' וכשסיפרה האשה לבעלה את מה שהיה לה היום במשרה החדשה ואת הסיבה לקבלתה, הבינו שניהם, שהשתיקה שלהם היתה בדיעבד שווה יותר מזהב! כי אם היו הולכים לבוס הקודם 'ויוצאים' עליו כמו שאומרים החברה, מה היה מועיל? הבוס היה משיב אש, הם היו בוערים וכל מיני גיהנום רחמנא ליצלן היו שולטים בהם, והכי חשוב, היתה האשה מפסידה משרה חלומית במקום איכותי ומפואר!

כי כמו שאומרת הפרשה - אם תשמעו תשמרו ותעשו את מה שהשם מורה לכם, ובמקרה של אותו זוג לא לכעוס ולקבל באהבה מה שהשם מעניק, אז הקב"ה עשה עמכם חסד, כפי שראינו, ישועה ורווחה כלכלית.

הבנו מהסיפור הקודם 'שעקב תשמעון' משמעו לשמוע ולהבין

כששוחזר הודיעו לו שבזמן שהיה עצור, כל ביתו נשרף ביחד עם אשתו! הוא קיבל מהביטוח את שווי הדירה ולא חצי כפי שחשב, ואז הבין שהשם שם אותו במעצר, כדי להציל את חייו! כי אם לא היה עצור, היה כנראה ניספה בשריפה ביחד עם אשתו, השם ישמור ויציל!

אשה אחת מראשון לציון, הגיעה עם מכונת הטסלה שלה למוסך. עוד לא הספיקה להסביר מה התקלה? ובעל המוסך החל לצעוק עליה 'את חונה לא טוב, את מפריעה' ועוד כהנה וכהנה תלונות. היא לא הבינה בכלל על מה הכעס? רק רצתה שמישהו יקבל אותה, היא בודאי שלא חונה, רק באה לטפל בטסלה ועוד רגע קט יהיה הרכב בכלל על הליפט, אבל בעל המוסך היה עצבני ולא נרגע והיא שאלה אותו 'למה הוא צועק? מדוע הוא מרים את הקול?' וזה עוד יותר הדליק אותו והשיב לה 'את לא תגידי לי מה לעשות?' כל המקום הזה שלי ואני אומר מה לעשות!, עכשיו אני איבש אותך פה חמש שעות'

זה היה נראה תמוה! היא הרי לא עשתה כלום, באה למוסך כמו כל אחד שמגיע, ואז מורים לו להיכנס לליפט או לצאת מהרכב והם ימשיכו משם וכדומה ועוד היא צריכה לשבת עכשיו 5 שעות על תקלה של רבע שעה! ואותה אשה ישבה והמתנה עד שהרכב שלה יהיה מוכן, היא היררה במה שבעל המוסך עשה לה וחשבה לתבוע אותו, אחרי חמש שעות של המתנה הרכב שלה היה מוכן. היא הלכה למשרד לשלם, כשבלבה ההחלטה לתבוע את בעל המוסך, אבל בדרך מחדר ההמתנה למשרד, נזכרה שהיא כבר 6 שנים שומעת שיעורי תורה של הרב איל עמרמי 'אף פעם לא עשיתי כלום מהשיעורים האלו' אמרה לעצמה 'עתה יש לי הזדמנות ליישם, אני צריכה ללכת עם האמונה ולא עם כעסים ותביעות'

הגיעה אותה אשה למשרד ונאמר לה שהיא צריכה לשלם 900 ש"ח, היא שילמה עבור התקלה ורגע לפני שיצאה נכנסה למשרדו של בעל המוסך

ואמרה לו: 'תודה רבה לך על הכל, תודה רבה שערכת אותי כאן 5 שעות, מי יודע אולי חסכת לי 5 שעות במיון, אתה לא יודע איך אני מודה לך? אתה שליח טוב של השם! כל הברכות יחולו עליך! להתראות ושוב תודה רבה'

אמרה תודה רבה ובאה לצאת ממשרדו ובעל המוסך אמר: 'רגע רגע, מה אמרת? ברכות ודודות, חיסכון של חמש שעות במיון... כמה שילמת עבור הטיפול?' '900' קרא בעל המוסך לפקידה וביקש ממנה להחזיר לאותה אשה את הכסף. אחרי שקיבלה את כספה בחזרה, שאל אותה בעל המוסך: 'מה את עושה בחיים?' 'אני עורכת דין' 'עורכת דין?! איזה קטע, כי אני מחפש עורך דין כבר כמה ימים למוסך שלי, יש פה כל מיני תיקים

ועניינים' 'אבל אני מעט עסוקה' 'אין בעיה, את תעבדי מתי שאת רוצה, בבוקר בערב, איך שנוח לך' והסידור הזה מצא חן בעיני העורכת דין, היא ישבה עם בעל המוסך, סיכמו פרטים ושכר, ויצא שהיא הגדילה את נפח העבודה שלה כמעט בחצי! ואנחנו לדמנו שאם היתה מתעמתת איתו, רק היתה מפסידה, אבל כשהולכים עם השם רק מרוויחים!

גבאי אחד היה מסור מאד לבית הכנסת. במשך עשרים שנה, בכל פעם כשבאו אנשים לשיעורי התורה, טרח והכין עבור כולם, קפה תה, אבל תמיד היה מגיש רק חצי כוס... לא כוס שלמה... וזה עיצבן את רוב האנשים שם 'איזה בן אדם משונה? מגיש חצי כוס, כנראה הוא לא העיפרון הכי מחודד בקלמר' ועוד כהנה וכהנה דברים שנאמרו עליו במשך עשרים שנה. אנשים העירו לו, חלק צחקו ממנו, ביזו אותו, חלק הביעו

מחאתם בזעם, שבחורף זה לא מחמם את הידיים, בקיץ רוצים להרוות צמאונם וזה לא מספיק, אבל הוא תמיד ספג ביזיונות בשקט, הוא לא הגיב מעולם לעלבונות, וכשנשאל בכל פעם 'למה חצי?' תמיד השיב, אם תסיים ותרצה עוד, אביא לך' וזה עוד יותר הכעיס את באי השיעור 'היו בטוחים - מי עושה דבר שכזה? רק רפה שכל'

יום אחד חלה אותו גבאי והבן שלו החליף אותו בבית הכנסת. סוף סוף יזכו באי השיעור לכוס מלאה! איזה כיף! אותו גבאי נזכר שלא מסר לבנו את ענין מזיגת חצי כוס. הוא קם ממיטת חוליו ורץ מרתון... לעבר הבית כנסת, הוא נכנס בדיוק בנקודת הזמן שהבן שלו בא לצאת עם המגש ועליו כוסות התה והקפה. 'חזור חזרה למטבח' הורה לבנו 'מה קרה אבא?' 'שכחתי לומר לך, כשאתה מוזג, רק חצי כוס' 'בושות אבא! מה חצי כוס?!' 'אני אומר לך רק חצי כוס' 'זה נראה מוזר אבא, למה רק חצי כוס?' 'ראה יא איבני, בשיעור, יש שני משתתפים, יש להם את הבעיה הנוירולוגית הזו שהיד רועדת, ואם אגיש להם כוס מלאה, הם ישפכו חצי ממנה ויתבזו לעיני כל והבושה הזו תגרום להם לא לבוא יותר לשיעורים כאן, אבל כשאני מוזג חצי כוס, אני רואה איך שהיד שלהם רועדת, התה והקפה כמו בסערה, אבל למרות זאת לא נשפכים החוצה, אני לא רוצה שהם ירגישו שונה מאחרים, לכן אני מוזג לכולם חצי כוס, כדי לא לבייש את השניים האלה, אני מוכן לספוג עלבונות במשך עשרים שנה, רק שהשניים האלה ירגישו בנוח ולא יתביישו'

כמה צריך ללמוד מהסיפור הזה, איך צריך להיות רגיש לזולת? וכן כמה צריך ללמד זכות על אדם?

בעיר בריסק שפעם היתה שייכת לפולין והיום היא בבלארוס, היו פעם שני יהודים עשירים שותפים. העסקים שלהם שיגשגו, אבל יחד עם זאת היה להם רוחב לב. כל יהודי בבריסק שהיה זקוק לאוכל או כסף, התדפק על דלתות שני

העשירים האלה, והם תמיד העניקו ביד רחבה ובלב חפץ.

אחרי שנים של נתינה לעניים, ירדו שניהם ברמת החיים, העסק הפך מזערי ונקלע לקשיים. הרבנים של בריסק שוחחו עם שני השותפים ואמרו שכל זה קרה להם, מפני שנתנו יותר מדי, על פי ההלכה, על פי מה שקבעו הסנהדרין באושא (בין קרית אתא לשפרעם) לא יתן אדם יותר מחומש מהכנסותיו, כי הוא עלול לבוא לידי עניות וזה מה שקרה להם למעשה, כשנתנו מעל 20 אחוז מההכנסות ונקלעו לקשיים בעסקיהם. אותם שותפים קיבלו באהבה ובהכנעה את דברי הרבנים והלכו לביתם.

הם היו אנשי נתינה בדמם, ולשמחתם עדיין עניים פקדו את ביתם. אמנם זה לא היה כמו פעם, נתנו מה שיש, אבל עדיין נתנו. הבעיה החלה כאשר הגיע עני לביתם ותם החומש, מה עושים עתה? הרי הרבנים גזרו עליהם לא לתת יותר מחומש, אז הם חשבו וחשבו ומצאו פטנט, הרי גזרו עליהם לא לתת יותר מחומש מכספם, אבל הגזירה היא לא על חפצים או רכוש, רק על כסף כאמור, מה עשו השותפים הצדיקים הללו? כל פעם שנגמר החומש נתנו לכל עני, שטיח, תמונה יקרה, כלי כסף וזהב, כלי נוי וכן על זה הדרך. וכך אותו עני יכול למכור את הפרט ובכסף לקנות מה שהוא צריך למחיתו.

בכל פעם כשנגמר החומש מכספם, נתנו מרכושם הפרטי, ואט אט גם זה נגמר... ובדיוק שכל הרכוש אזל, הופיעו שני עניים בפתח ולא היה להם מה לתת, כי מה שנותר אלו רק הכלים הבסיסיים שבכל בית. כאנשים שהעניקה זה לחם חוקם, הפכו את הבית כדי למצוא משהו, ככה זה שבדמך זורם חסד בלתי פוסק! הם חיפשו וחיפשו, עד אשר מצאו כפית זהב שמונחת בתוך כלי הסוכר, חצי בעיה נפתרה, יש מה לתת, אבל איך נותנים כפית אחת לשני עניים?

לקחו את כפית הזהב שברו אותה לשני חלקים, חלק אחד זו הידית של הכפית, אותה נתנו לעני אחד ואת הכף עצמה נתנו לעני השני. השמועה עשתה לה כנפיים, וכל בני העיירה נפעמו מהמעשה של שני השותפים הצדיקים האלה, והחליטו להתפלל עליהם. התפילות קרעו שמיים, ואכן חזרו במהרה שני השותפים האלה לגדולתם הראשונה והמשיכו להרבות בצדקה.

כשנפטרו, נטמנו בבית העלמין של בריסק, זה לצד זה, על מצבה אחת נכתב 'כפה פרשה לעני' ועל המצבה השנייה נכתב 'ידיה שילחה לאביון' וכשראה את המצבות האלה 'בית הלוי' (רבה של העיר סלוצק בבלרוס) שאל לפרש הכיתוב על המצבות? סיפרו לרב את הסיפור והוסיפו - מכיון שאת הכף נתנו לעני אחד, לכן נכתב 'כפה פרשה לעני' ולעני השני נתנו את הידית, ידיה של הכף מזהב, לכן נכתב על המצבה 'ידיה שילחה לאביון'.

העלון לזיווג הגון לרות הודיה ורינה ומשיח בני אלנה לאה ולשרית בת חנה וליוסף וחביבה אמונה בני יענה וללאה בת אהובה ולדנה בת הילית ולשיראל בת מלכה ולרפואה הרב חזקיהו דב הכהן קוק בן שושנה ותם רפאל בן שרה שיר ורחל בת חבובה ומשה בן אסתר ואביבית בת רחל ודודתן אלחנן בן רחל וחביבה בת נעמה ורונן בן שושנה ור' יהודה בן אסתר וחרות בת שרה ולעילוי נשמת שמואל בן שרה ואסף בן דברה וצאלח בן מרים וזהבה בת זכיה וסימי בת מרים ויחזקאל ידידיה בן נחמה שינדל וציון בן רחמים ומונס חנה ויעקב בן רותי ולאה בת רבקה ויעקב בן חנוס ויוסף בן לאה וצפניה בן שלמה ומאיר בן חבובה ואסתר פריידיה בת פאבל ואמנון בן זהבה